

Славейчето

Илюстрованъ вестникъ за деца и юноши
Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени. Отдѣленъ брой 2 лева
Редакторъ: Георги Кръзовъ Издание на вестникъ на жената — София, ул. Лега, 33.
Разрешенъ отъ Министерството на Народната Просвѣта съ писмо № 3081 отъ 9. IX. 1936 год.

Брой 1
Септемврий 1936
„Славейче“

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: „Вестникъ на жената“ — София, Лега, 33. Меркурий бazaar — пощ. чех. с/ка 750. Тел. 2-52-25, като се отбелязва само „Славейче“

ЧУДНАТА ПЪСЕНЬ

отъ Т. Г. Влайковъ

Вечеряли сме вѣнка на отвода. Като разтрѣбватъ паралията и премитатъ, тато влиза въ собата да си легне. Мама посила на една страна чердже и принася си нѣщо работа.
Изправенъ до прага на вратата, каня се и азъ следъ това да влѣза въ собата.
— Ако искашъ, остана при менъ, тукъ на отвода. Ще чуешъ нѣщо хубаво, — казва ми мама.
— Какво?
Мама не ми го казва.
У менъ се разгаря любопитството.
Отивамъ, та сѣдамъ на черджето до нея. И почвамъ да ѝ помагамъ въ работата. Тя, както всѣкога, ми разправя едно-друго. Слушамъ я съ половинъ ухо. Че постоянно си мисля:
— Какво ли е това, дете ще го чуя? Дали не ще да е нѣкоя нова приказница?..
И все съмъ като разсѣянъ.
Небето е обсапано съ звезди. Загледвамъ се въ тѣхъ. Едни трепкатъ само надъ баира, сякашъ огънь е накладенъ на върха му.
— Я пкъ оная тамъ, вижъ я, мамо, колко ясно грѣе. Тя като че ли е по-голѣма отъ другитѣ.
— По-голѣма е. Вечерница я викатъ, че вечеръ най-рано изгрѣва.
— Ами оная тамъ е-е..., дето е високо надъ Орльовица и дето така свѣтка?
— Тя ли? Тя е квачката. А малкитѣ звездички около нея сж пиленцата ѝ.
И заразправя ми мама и за други звезди, кои какъ се казватъ и отъ що имъ е излѣзло името...
Увлѣченъ въ тия нейни приказки, не съмъ и видѣлъ, кога

надъ корията се е издигнала пълноликата месечинка. Забелязвамъ само, че на отвода и по двора е станало видѣло като день. И всичко се е притаило.
Изведнажъ нѣщо отъ къмъ рѣката изсвири, високо, ясно и проточено, като че човѣкъ свири.
— Кой свири така?
Мама ми прави знакъ да мълча.
И ето, проточеното свирене се скръшва, раздробява се, заситва и започва да трепти. Трепти все по-тънко и по-слабо — чакъ замира... Па току извишава пакъ гласъ, заизвива, и подкарва го на пѣсень.
Азъ съмъ се услухалъ и съ очудване гледамъ къмъ мама.
— Славейчето е, — шепне тя.
— Чуешъ ли го, колко хубаво пѣе? Чакай, чакай... — и мама отново се заслуша.
Отстрани се обажда и друго. То още по-ясно засвирва, още по-тънко затреперва и по-звѣнливо се залива да пѣе. А ей го и трето. И захващатъ да се редуваатъ.
Едното пѣе, пѣе, па спре. Започне пкъ второто. Още не замлъкнало, обажда се и третото. Всѣко пѣе на различенъ гласъ. И всѣко различно кърши и извива пѣсенята си.
— Надпѣватъ се — щепнишкомъ се обажда мама.
И наистина, като слушашъ какъ засвирва и затрептява едното, ще речешъ — то най-хубаво пѣе! Вземе ли да се залива другото — неговата пѣсень още по-хубава! ... И все по-замайни и по-замайни ставатъ пѣснитѣ имъ.
Изпълненъ съ нѣкакъвъ неизпитанъ дотогава възторгъ: — Какъ чудно пѣятъ! — извиквамъ като на себе си.

НА УЧИЛИЩЕ

Сбогомъ, слънце и игри,
сбогомъ, лѣтни дни безгрижни,
ще поемемъ отъ зори
пакъ уроцитѣ предишни.

Нашиятъ учителъ драгъ
си остана тази година.
Той ми рече: — Ей, юнакъ,
ти другаритѣ надмина!

— Бѣхъ, учителю нашъ смжпъ,
на балкана, срѣдъ горитѣ,
дето на планински връхъ
внятъ си гнѣздо орлитѣ.

— Ами ти, юнакъ засмѣнъ,
де прекара това лѣто?
— Азъ ли? Некохъ се цѣлъ день,
въ нашия пѣсѣкъ, на рѣката!

— Ами ти кжде си билъ,
че изглеждашъ тѣй ужасно?
— Мама пакъ се разболъ,
все се грижихъ, не порастнахъ...

— Ами ти? — Азъ не играхъ,
бѣхъ на село — тамъ вършѣмъ,
затова тѣй възмжжахъ, —
тамъ и работимъ и пѣемъ.

Сбогомъ, слънце и игри,
сбогомъ, лѣтни дни чудесни,
съсь другаритѣ — дори
и уроцитѣ сж лесни.

Дора Габе

ПЪРВИЯТЪ УЧЕБЕНЪ ДЕНЪ

Свърши лѣтната ваканция.
Всички вече отиватъ радостни
къмъ училището.

СЛАВЕЙЧЕ

Съ свойтѣ чудни,
звѣйки пѣсни,
ранобудни
и чудесни,
пѣло лѣто
гласецъ кърши
тамъ, кжде
шуннатъ върше.

Незапирно
пѣсни пѣе
и немирно
се люлѣе,
но и тая
чудна пѣсень
свърши въ края —
пакъ е есень.

Пакъ жълтѣятъ
листвоветѣ
и не пѣятъ
въ лесоветѣ
малки птички
леокрили —
вече всички
сж се скрили.

Ала има
други пѣсни,
тѣ и зиме
сж чудесни —
тѣхъ четете,
тѣ сж вече
въ редоветѣ
на „Славейче“!

Борисъ Маковски

Константиновъ Н. Петкановъ

НАЙ-ДОБРИЯТЪ

Въ планинското село Бистрица имаше много стари хора. Но най-стариятъ отъ тѣхъ се казваше дѣдо Величко. Не бѣше много богатъ, но и беденъ не бѣше. Имаше двама сина и три дѣщери — всички оженени. Синоветѣ му живѣха братски, не се караха и не искаха да се дѣлятъ. И всѣки день работитѣ имъ се редѣха добре. Накупиха ниви, ливади и събраха голѣмо овче стадо.
Селянитѣ започнаха да имъ завиждатъ и мнозина се опитаха да ги скаратъ и да ги раздѣлятъ. Но дѣдо Величко всичко долавяше на време, викаше двамата си сина при себе си и ги съветваше да не слушатъ злитѣ хора.
Завистниците започнаха да приказватъ изъ кръчмитѣ за дѣдо Величковитѣ синове измислици. Намѣрили били жълтици и съ златото подмамили много бедни хора и имъ взимали земята на безценица. Тѣзи слухове стигнаха до ушитѣ на дѣда Величка и единъ день той казва на синоветѣ си.
— Има много години, откакто

не съмъ ходилъ въ кръчма. Тая вечеръ ще отида. Искамъ да видя съ очитѣ си тия, дете не си знаятъ устата. Но васъ не ви искамъ да дойдете — останете при децата си.
Дѣдо Величко излѣзе отъ вратника и зачука съ тояжката си по каменистата улица. Макаръ че бѣше старъ — очитѣ му виждаха много добре. Той забеляза, че мнозина отъ сѣседитѣ му не бѣха овършали и си каза самъ на себе си:
— Снопитѣ имъ още стоятъ, а пкъ седнали съ синоветѣ ми да се занимаватъ. Брей, че мързеливи и завистливи хора!
Тази година нивитѣ бѣха дали добъръ плодъ и дѣдо Величко бѣ доволенъ. Всичко бѣ прибрано въ хамбаритѣ и синоветѣ му чакаха есеннитѣ дъждове. Той се усмихна отъ доволство, поклати глава и гласно похвали чадата си.
— Добри ми сж децата, много сж добри! Богъ да ги поживи!
Голѣмата кръчма бѣ препълнена съ селяни. Дѣдо Величко застана предъ вратата и обърна

ухо, заслуша се. Нищо не можа да долови. Прекрачи прага, отдрпна се до стената и се сгуши въ единъ жгълъ. Селянитѣ не го забелязаха и продължиха да пиятъ и да разговарятъ. Почти всички приказваха за сиромашията си. По едно време единъ дребенъ човѣкъ се обърна къмъ високия Колю.
— Ти нѣмашъ право да се оплаквашъ. Ти наследи добъръ имотъ, но все го изпродаде — значи не си билъ способенъ да го задържишъ.
Високиятъ Колю, вече доста пийналъ, удари по масата и завика:
— Въ това село способни сж само Величковитѣ синове. Хе, хе!.. Нека и азъ да имамъ злато въ ржцетѣ си, цѣлия свѣтъ ще купя — и тая кръчма ще купя!
Дѣдо Величко щомъ чу тия думи, стана отъ мѣстото си, пристѣпи до масата, на която седѣше Колю, и продума:
— Азъ пкъ ще кажа, че цѣлия свѣтъ ще изпиешъ!
Обърнаха се да видятъ, кой приказва. Като видѣха, че въ кръчмата е дошълъ дѣдо Величко, всички му станаха на крака.

— Защо ми ставате на крака? Нали азъ и синоветѣ ми сме най-лошитѣ хора въ селото?
Колю взе една чашка ракия и я подаде на дѣдо Величко.
— Дѣдо Величко, ти си най-добриятъ човѣкъ въ селото. Нѣма по-добъръ отъ тебе. Ние сме бедни хора. Бедниятъ е като съдрана торба, нищо не задържа!
— Не, не съмъ добъръ! — и дѣдо Величко удари съ тояжката си по пода. — Добъръ човѣкъ нѣма!
— Има, има! Ти си най-добриятъ човѣкъ! А сега заповѣдай, срѣбни си малко ракия.
— Не ми се пие. Не искамъ да пия. Азъ не съмъ добъръ човѣкъ!
— Ако ти не си добъръ, тогава, кой е най-добрия?
— Ще ви кажа. Искате ли да слушате?
Дѣдо Величко изгледа всички селяни въ кръчмата и като разбра, че го гледатъ съ любопитство подпрѣ се съ две ржце на тояжката си и заприказва.
— Сега съмъ старъ, но билъ съмъ и младъ. Не ми бѣше лесно да живѣя. Азъ съмъ говедарско чедо и зная, какво нѣщо е сиромашията. Съ нея не можете да ме уплашите.

Когато тате умрѣ, азъ бѣхъ малък. Селянитѣ не ме приеха за говедаръ и азъ останахъ на улицата. Като поизрастохъ станахъ овчаръ. И отъ овчарлъкътъ не прокопсахъ. Вълцитѣ изядоха две овци, господарьтъ ми ги писа на гърба и азъ не можахъ да спестя пукнатата пара. Ядосахъ се и решихъ да си огмѣстя.
— Е, отгѣсти ли си? — побърза да запита Колю.
— Не бързайте. Сега съмъ дошълъ въ кръчмата, другъ пжтъ я дойда, я не дойда. Всичко ще ви разкажа. Веднага решихъ да затворя овцетѣ въ кошарата и да ги запала. Три дни се въртѣхъ около кошарата. На третия день се зададе стопанинътъ на стадото. Азъ се скрихъ въ единъ хрсталакъ и лежахъ докато се стъмни. Мракътъ падна надъ земята и скри кошарата отъ очитѣ ми. Покрай мене мина моятъ господарь, азъ се надигнахъ, стиснахъ здраво тоягата си и безъ да мисля, подгонихъ го, като бѣсно куче. Той извика и започна да бѣга.
— Е, настигна ли го? — Пакъ го прекъсна Колю.
— Не можахъ да го настигна.
— Нищо не си направилъ!